

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนสมุดอนุทินความเป็นครู
ของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู สาขาวิชาการสอนภาษาไทย
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
An Error Analysis of the Teaching Journals Written by Thai
Language Teaching Student Teachers, Faculty of Education,
Phranakhon Si Ayutthaya Rajabhat University

Received: October 25, 2022
Revised: December 09, 2022
Accepted: December 11, 2022

หนึ่งฤทัย ชวนะลิขิกร¹
Nuengruethai Chavanalikhikorn
(nueng_bonjour@hotmail.com)

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนสมุดอนุทินความเป็นครูของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู โดยเป็นการวิจัยเชิงเอกสารที่เก็บข้อมูลจากสมุดอนุทินความเป็นครูของนักศึกษาชั้นปีที่ 5 สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 28 เล่ม ผู้วิจัยประยุกต์ใช้หลักเกณฑ์ของ โชษิตา มณีใส (2558), พรทิพย์ พุกผาสุข (2555) และสนั่น ปัทมะทิน (2535) เป็นแบบในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการเขียนสมุดอนุทินความเป็นครูของนักศึกษา

ผลการศึกษาพบว่า ข้อผิดพลาดของการเขียนภาษาไทยในสมุดอนุทินความเป็นครูมี 2 ด้าน คือ 1. ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ ได้แก่ 1.1 การใช้คำบุพบทผิด 1.2 การใช้คำอาการนามที่ไม่จำเป็น 1.3 การใช้คำสันธานผิด 1.4 การสะกดคำทับศัพท์ผิด 1.5 การใช้เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาไทยผิด 1.6 การใช้คำที่มีเสียงคล้ายกัน 2. ข้อผิดพลาดด้านการใช้ประโยค ได้แก่ 2.1 การใช้ประโยคฟุ่มเฟือย 2.2 การใช้สำนวนภาษาต่างประเทศ

คำสำคัญ: ข้อผิดพลาดในการเขียน, สมุดอนุทินความเป็นครู, นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

¹ สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
Thai Language Teaching Program, Faculty of Education, Phranakhon Si Ayutthaya Rajabhat University

Abstract

This article aims to analyze the errors in teaching journals written by student teachers. The data of this documentary research was collected from 28 teaching journals written by fifth-year students studying Thai Language Teaching major, Faculty of Education, Phranakhon Si Ayutthaya Rajabhat University in the second semester of the academic year 2021. The researcher applied the criteria established by Chosita Maneesai (2015), Pornthip Pukpasuk (2012), and Sanan Pattamatin (1992) to analyze the errors found in students' teaching journals.

The results show that there are two types of errors. The first type of error is word choice, which includes incorrect use of prepositions, use of unnecessary abstract nouns, incorrect use of conjunctions, misspelling of loanwords, incorrect use of punctuations, and use of homonyms. The second type of error is sentence usage, which includes redundancy and the use of foreign language structures.

Keywords: Writing Errors, Teaching Journals, Student Teachers

บทนำ

สมุดสอนทูทิน ถือเป็นงานเขียนประเภทหนึ่งที่คุณครูผู้ฝึกปฏิบัติประสบการณ์วิชาชีพใช้ในการจดบันทึกเหตุการณ์ต่าง ๆ ประจำวันที่ได้พบเห็น มีประสบการณ์ ได้สัมผัส ได้กระทำตามลำดับเวลา ก่อนหลังแล้ว นอกจากนี้ ยังสามารถบันทึกความรู้สึกนึกคิดหรือความคิดเห็นที่มีต่อเหตุการณ์หรือเรื่องราวเหล่านั้นได้ ดังนั้น ภาษาที่ใช้ในการบันทึกสอนทูทินจึงมักจะใช้ภาษาที่ไม่เป็นทางการ (นพดล จันทร์เพ็ญ, 2557, ธิดา โมสิกรัตน์, 2560)

ผู้วิจัยในฐานะเป็นอาจารย์นิเทศของมหาวิทยาลัยและได้ตรวจสอบสมุดสอนทูทินความเป็นครูที่นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูชั้นปีที่ 5 ได้จดบันทึกทุกสัปดาห์เกี่ยวกับความรู้สึกนึกคิดหรือความคิดเห็นที่มีต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูที่โรงเรียน ผู้วิจัยพบว่า แม้อ่านทูทินจะเป็นงานเขียนที่มุ่งถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด

ของผู้จัดบันทึกที่มีต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้ผู้อ่านได้รับรู้เหตุการณ์ในโรงเรียนที่ผู้จัดบันทึกพบเจอ การใช้ภาษาจึงมักเป็นภาษาที่ไม่เป็นทางการ เช่น การใช้คำสแลง การใช้ตัวเลข 5 ซ้ำกันหลายตัวเพื่อแทนการหัวเราะ การใช้คำอุทาน การใช้อักษรย่อ แต่กลับพบการใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ปรากฏซ้ำเป็นจำนวนมากทั้งด้านการใช้คำและด้านการใช้ประโยค อาจแสดงให้เห็นถึงข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาเขียนได้เช่นกัน เช่น การสะกดคำทับศัพท์ไม่ถูกต้อง การใช้คำเชื่อมผิด การใช้สำนวนภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้ ประเมิน เชียงเถียร (2546,) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการเขียนผิดไว้ว่า อาจเกิดจากการไม่ทราบหลักเกณฑ์ของการเขียนจึงทำให้เขียนหนังสือผิดจากตัวอย่างดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า นักศึกษายังมีทักษะทางด้านการเขียนน้อย หากไม่เร่งแก้ไขปัญหาข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพรุ่นปี 5 อาจส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพของการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเมื่อนักศึกษาสำเร็จการศึกษาไปเป็นบัณฑิต

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนสมุดอนุทินความเป็นครูของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพรุ่น สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา โดยเก็บข้อมูลจากสมุดอนุทินความเป็นครูในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 28 เล่ม นอกจากผลการวิจัยจะทำให้ทราบข้อผิดพลาดในการเขียนสมุดอนุทินความเป็นครูของนักศึกษาแล้ว ยังอาจเป็นแนวทางในการจัดหลักสูตรอบรมทางวิชาการเพื่อเติมเต็มความรู้ทางด้านการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารให้แก่ นักศึกษาหรืออาจเป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาเนื้อหาของการสอนในรายวิชาภาษาไทยของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาการสอนภาษาไทยให้มี ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนสมุดอนุทินความเป็นครูของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพรุ่น สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา โดยใช้แบบวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนสมุดอนุทินความเป็นครูที่ได้กรอบแนวคิดมาจากการประยุกต์ใช้หลักเกณฑ์ของโซซิดา มณีใส (2558) พรทิพย์ พุกผาสุข (2555) และสนั่น ปัทมะทิน (2535)

วิธีดำเนินการวิจัย

1. รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงเอกสารโดยการวิเคราะห์ภาษาจากเอกสาร แล้วนำเสนอผลการศึกษาในรูปแบบการพรรณนาวิเคราะห์และนำผลมาวิเคราะห์หาค่าความถี่ของข้อมูลเป็นร้อยละ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ สมุดอนุทินความเป็นครูของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ชั้นปีที่ 5 สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ.2564-4 มีนาคม พ.ศ.2565 จำนวน 28 เล่ม ที่ได้จากการเขียนสมุดอนุทินความเป็นครูของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู จำนวนทั้งหมด 28 คน ที่เรียนอยู่ชั้นปีที่ 5

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนสมุดอนุทินความเป็นครูของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ที่ได้กรอบแนวคิดมาจากการประยุกต์ใช้หลักเกณฑ์ของโชชิตา มณีใส (2558) ที่กล่าวถึงข้อผิดพลาดในการใช้คำ ได้แก่ การใช้คำบุพบทผิด การใช้คำอาการนามที่ไม่จำเป็น การสะกดคำทับศัพท์ผิด และ การใช้สำนวนภาษาต่างประเทศ พรทิพย์ พุกผาสุข (2555) ที่กล่าวถึงข้อผิดพลาดในการใช้คำ ได้แก่ การใช้คำที่มีเสียงคล้ายกัน และข้อผิดพลาดในการใช้ประโยค ได้แก่ การใช้ประโยคฟุ่มเฟือย และสนั่น ปัทมะทิน (2535) ที่กล่าวถึงข้อผิดพลาดในการใช้คำ ได้แก่ การใช้คำสันธานผิด มาเป็นแบบในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของการเขียนสมุดอนุทินความเป็นครูของนักศึกษา

การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลการจดบันทึกลงสมุดอนุทินความเป็นครูของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ชั้นปีที่ 5 สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ.2564-4 มีนาคม พ.ศ.2565 จำนวน 28 เล่ม

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนสมุดอนุทินความเป็นครูของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา โดยผู้วิจัยจะประยุกต์ใช้หลักเกณฑ์ของ โชชิตา มณีใส (2558) ที่กล่าวถึงข้อผิดพลาดในการใช้คำ ได้แก่ การใช้คำบุพบทผิด การใช้คำอาการนามที่ไม่จำเป็น การสะกดคำทับศัพท์ผิด และการใช้สำนวนภาษาต่างประเทศ พรทิพย์ พุกผาสุข (2555) ที่กล่าวถึงข้อผิดพลาดในการใช้คำ ได้แก่ การใช้คำที่มีเสียงคล้ายกัน และข้อผิดพลาดในการใช้ประโยค ได้แก่ การใช้ประโยคฟุ่มเฟือย และสั้น ปัทมาทิน (2535) ที่กล่าวถึงข้อผิดพลาดในการใช้คำ ได้แก่ การใช้คำสันธานผิด

2. นำผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนสมุดอนุทินความเป็นครูของนักศึกษาที่สร้างขึ้นไปตรวจสอบคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาไทยจำนวน 3 คน แต่เนื่องจากแบบวิเคราะห์ดังกล่าวไม่ได้เป็นข้อทดสอบหรือข้อคำถามที่จะหาค่าความสอดคล้องระหว่างคำถามกับจุดประสงค์ แต่เป็นแบบที่ใช้พิจารณาความถูกต้องของข้อผิดพลาดในการเขียนจึงไม่อาจหาค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ได้ ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการหาค่าร้อยละจากผู้เชี่ยวชาญที่ให้ความเห็นว่าถูกหรือผิดโดยถือเกณฑ์ขั้นต่ำว่า แต่ละข้อจะต้องมีผู้เชี่ยวชาญให้ความเห็นว่าถูกต้องอย่างน้อย 2 ท่านขึ้นไปจึงจะใช้เป็นแบบวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนสมุดอนุทินความเป็นครูของนักศึกษาได้ ผลการตรวจสอบเครื่องมือพบว่า ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาไทยทั้ง 3 ท่าน เห็นว่าข้อผิดพลาดในการเขียนสมุดอนุทินความเป็นครูของนักศึกษาในแต่ละข้อมีความถูกต้องทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 100

3. เสนอผลการศึกษาแบบพรรณนาวิเคราะห์และนำผลมาวิเคราะห์หาค่าความถี่ของข้อมูลเป็นร้อยละ

4. สรุปผล อภิปรายผล และให้ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนสมุดอนุทินความเป็นครูของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา พบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย 2 ด้าน คือ ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ และข้อผิดพลาดด้านการใช้ประโยค

1. ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ ได้แก่ 1) การใช้คำบุพบทผิด (75%) 2) การใช้คำอาการนามที่ไม่จำเป็น (64%) 3) การใช้คำสันธานผิด (54%) 4) การสะกดคำทับศัพท์ผิด (54%) 5) การใช้เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาไทยผิด (46%) 6) การใช้คำที่มีเสียงคล้ายกัน (4%)

2. ข้อผิดพลาดด้านการใช้ประโยค ได้แก่ 1) การใช้ประโยคฟุ่มเฟือย (29%) 2) การใช้สำนวนภาษาต่างประเทศ (14%) นำเสนอผลการวิจัยโดยเรียงตามลำดับจำนวนนักศึกษาที่มีข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยจากมากไปหาน้อย ดังนี้

1. ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ สามารถจำแนกได้เป็น 6 ประเภท ดังนี้

1.1 การใช้คำบุพบทผิด

คำบุพบท หมายถึง คำชนิดที่ใช้นำหน้านาม สรรพนาม หรือกริยาสมาลา เพื่อบอกตำแหน่งของคำนาม คำสรรพนาม หรือกริยาสมาลาว่ามีหน้าที่เป็นอะไร (อุปกิตศิลปสาร, พระยา, 2548) จากการวิเคราะห์พบการใช้คำบุพบทผิดในสมุดอนุทินความเป็นครูของนักศึกษาจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 75 พบการใช้คำบุพบทผิดคำว่า “กับ, โดย”

ตัวอย่าง

“สวัสดิ์ปีใหม่ พ.ศ.2565 เปิดวันแรกก็มีการตรวจ ATK แบบ 100% ให้กับ นักเรียน”

จากตัวอย่าง ควรใช้ว่า “สวัสดิ์ปีใหม่ พ.ศ.2565 เปิดวันแรกก็มีการตรวจ ATK แบบ 100% ให้แก่นักเรียน” จึงจะถูกต้อง เพราะคำกริยา “ให้” ต้องมีผู้รับ ดังนั้น จึงควรใช้ร่วมกับคำบุพบท “แก่” เพราะเป็นคำที่ใช้นำหน้าคำนามที่เป็นผู้รับ

ตัวอย่าง

“โดยช่วงเช้าของการสอบข้าพเจ้าได้รับหน้าที่จัดส่งข้อสอบ”

จากตัวอย่าง ใช้คำบุพบท “โดย” ขึ้นต้นย่อหน้าไม่ถูกต้อง เพราะคำว่า “โดย” เป็นคำบุพบทที่ใช้นำหน้าคำหรือวลีที่ทำหน้าที่บอกลักษณะเพื่อขยายรายละเอียดของบทข้างหน้า ดังนั้น จึงไม่ควรใช้ขึ้นต้นย่อหน้า ควรแก้ไขใหม่ด้วยการตัดคำว่า “โดย” ออก

1.2 การใช้คำอาการนามที่ไม่จำเป็น

คำอาการนาม หมายถึง คำนามที่บอกกริยาอาการ มักใช้คำว่า “การ, ความ” นำหน้าคำกริยาหรือคำวิเศษณ์ (อุปกิตศิลปสาร, พระยา, 2548) จากการวิเคราะห์พบการใช้คำอาการนามที่ไม่จำเป็นทำให้ข้อความขาดความกะทัดรัดในสมุดอนุทินความเป็นครูของนักศึกษาจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 64 พบการใช้คำว่า “ทำการ, มีการ”

ตัวอย่าง

“ในสัปดาห์นี้จะเป็นสัปดาห์ที่**ทำการ**สอนนักเรียน แล้วเราต้อง**ทำการ**คุมสอบด้วย”
จากตัวอย่าง คำว่า “ทำการ” เป็นการใช้คำอาการนามที่ไม่จำเป็น ควรแก้ไขใหม่เป็น “ในสัปดาห์นี้จะเป็นสัปดาห์ที่สอนนักเรียน แล้วเราก็ต้องคุมสอบด้วย” โดยตัดคำว่า “ทำการ” ออก เพื่อให้ข้อความมีความกระชับแต่ก็ยังสามารถสื่อความหมายได้ตามที่ผู้เขียนต้องการ

ตัวอย่าง

“ผู้อำนวยการโรงเรียนได้**มีการ**ปรึกษาหารือและกำหนดเปิดเรียนรูปแบบ on site ในวันที่ 15 พ.ย. 64”

จากตัวอย่าง คำว่า “มีการ” เป็นการใช้คำอาการนามที่ไม่จำเป็น ควรแก้ไขใหม่เป็น “ผู้อำนวยการโรงเรียนได้ปรึกษาหารือและกำหนดเปิดเรียนรูปแบบ on site ในวันที่ 15 พ.ย. 64” โดยตัดคำว่า “มีการ” ออก เพื่อให้ข้อความมีความกระชับแต่ก็ยังสามารถสื่อความหมายได้ตามที่ผู้เขียนต้องการ

1.3 การใช้คำสันธานผิด

คำสันธาน หมายถึง คำที่ใช้เชื่อมระหว่างประโยคกับประโยคเพื่อให้เนื้อความต่อเนื่องเป็นเรื่องเดียวกัน (อุปกิตศิลปสาร, พระยา, 2548) จากกราววิเคราะห์พบการใช้คำสันธานผิดในสมุดอนุทินความเป็นครูของนักศึกษาจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 54 พบการใช้คำสันธานผิดคำว่า “แต่, และ”

ตัวอย่าง

“อาทิตย์นี้ไม่สบายบ่อยมาก เนื่องจากอากาศเปลี่ยนแปลงไปเปลี่ยนมา ไปไหนก็ต้องพกยาติดตัวกลับบ้านไปสลับทุกวันเลย ถึงบ้านก็ตึกตื่นแล้ว แต่ตีใจที่ได้กลับมากินข้าวพ่อทุกวัน พ่อทำกับข้าวอร่อยมาก ๆ”

จากตัวอย่าง ไม่ควรใช้คำสันธาน “แต่” ขึ้นต้นย่อหน้า เพราะคำว่า “แต่” เป็นคำสันธานที่เชื่อมระหว่างประโยคที่มีเนื้อความขัดแย้งกัน ดังนั้น ตำแหน่งของการใช้คำว่า “แต่” จึงควรอยู่ระหว่างประโยคเพื่อเชื่อมเนื้อความ ไม่ควรอยู่ในตำแหน่งต้นประโยคหรือต้นย่อหน้า

ตัวอย่าง

“ในสัปดาห์นี้กระผมได้เข้าร่วมประชุมวางแผนเตรียมงานวันปัจฉิมนิเทศนักเรียน ม.3 และนักเรียน ม.6 โดยจะมีการจัดรูปแบบงานแบบ New Normal เพื่อลดอัตราความเสี่ยง covid 19 และได้มีการประชุมวางแผนการจัดการสอบปลายภาค เพื่อหาข้อผิดพลาดในการจัดรูปแบบ การสอบของนักเรียน”

จากตัวอย่าง ไม่ควรใช้คำสันธาน “และ” ขึ้นต้นย่อหน้า เพราะคำว่า “และ” เป็นคำสันธานที่เชื่อมระหว่างประโยคที่มีเนื้อความคล้ายตามกัน ดังนั้น ตำแหน่งของการใช้คำว่า “และ” จึงควรอยู่ระหว่างประโยคเพื่อเชื่อมเนื้อความ ไม่ควรอยู่ในตำแหน่งต้นประโยคหรือต้นย่อหน้า

1.4 การสะกดคำทับศัพท์ผิด

คำทับศัพท์ หมายถึง การยืมคำภาษาต่างประเทศเข้ามาใช้ในภาษาไทย โดยการออกเสียงให้เหมือนหรือใกล้เคียงกับคำเดิมมากที่สุด (จันจิรา จิตตะวิริยะพงษ์, 2546) จากการวิเคราะห์การสะกดคำทับศัพท์ผิดในสมุดอนุทินความเป็นครูของนักศึกษาจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 54 พบการสะกดคำทับศัพท์ผิด ได้แก่ คำว่า “**เคลีย**งาน, แก๊งค์, ปรี้น, ปรีนต์, ปรีนท์, เกมส์, **เช็ค**ชื่อ, ลิ้งค์, คลิป**วีดีโอ**, แชน, **ซิมอินเตอร์เน็ต**”

ตัวอย่าง

“...นอกจากนี้ยังต้อง**เช็ค**ชื่อและรายงานให้กับครูพี่เลี้ยงด้วย”

จากตัวอย่าง คำว่า “เช็ค” ใน “เช็คชื่อ” มาจากคำภาษาอังกฤษคำว่า “check” “ch-” เป็นพยัญชนะต้นแทนด้วย “ช” “e” เป็นสระแทนด้วย “สระเอะ” “-ck” เป็นตัวสะกดแทนด้วย “ก” ซึ่งเป็นตัวสะกดในแม่ก ดังนั้น ควรเปลี่ยนจากคำว่า “เช็ค” เป็น “เช็ก” จึงจะถูกต้อง

ตัวอย่าง

“สัปดาห์แห่งการเปิดเทอมของจริง มีมาตรการ คือ แบ่งเด็กเป็นตอน ก และ ข โดยสลับเด็กมาเรียน มีความวุ่นวายเพิ่มขึ้น คือ ตารางสอน ที่ได้ก่อเกิดความสับสนทั้งการจัดตารางและการแต่งกาย การรักษาระยะห่าง และการไม่เจอเพื่อครบ**แก๊งค์**ก็ถือว่าเป็นการปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์”

จากตัวอย่าง คำว่า “แก๊งค์” มาจากคำภาษาอังกฤษคำว่า “gang” “g-” เป็นพยัญชนะต้นแทนด้วย “ก” “a” เป็นสระแทนด้วย “สระแอะ” “-ng” เป็นตัวสะกดแทนด้วย “ง” ซึ่งเป็นตัวสะกดในแม่ก ดังนั้น ควรเปลี่ยนจากคำว่า “แก๊งค์” เป็น “แก๊ง” ตัด “ค์” ออก จึงจะถูกต้อง

1.5 การใช้เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาไทยผิด

เครื่องหมายวรรคตอน หมายถึง เครื่องหมายต่าง ๆ ที่ใช้ประกอบในการเขียนข้อความ เช่น จุลภาค (,) มหัพภาค (.) ประจัญ (?) (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556) จากการวิเคราะห์พบการใช้เครื่องหมายยัติภังค์ที่ไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์การเว้นวรรคที่

ราชบัณฑิตยสถานกำหนดไว้ว่า การใช้เครื่องหมายยัติภังค์จะไม่เว้นวรรคทั้งหน้าและหลังเครื่องหมาย ในที่นี้พบการใช้เครื่องหมายยัติภังค์ในความหมายว่า “ถึง” เพื่อแสดงช่วงเวลาจำนวน สถานที่ แต่นักศึกษาได้เว้นวรรคทั้งหน้าและหลังเครื่องหมายจึงไม่ถูกต้อง มีจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 46

ตัวอย่าง

“...ครูทุกคนตรวจผ่านหมดทั้งโรงเรียนและให้นักเรียนมาตรวจ ATK ในวันที่ **18 – 19** พฤศจิกายน”

จากตัวอย่าง “ในวันที่ **18 – 19** พฤศจิกายน” เป็นการใช้เครื่องหมายยัติภังค์ในความหมายว่า “ถึง” เพื่อแสดงช่วงเวลาในการตรวจ ATK ให้แก่นักเรียนในโรงเรียน แต่นักศึกษาใช้เครื่องหมายยัติภังค์โดยการเว้นวรรคทั้งหน้าและหลังเครื่องหมายจึงไม่ถูกต้อง ควรแก้ไขใหม่เป็น “ในวันที่ **18-19** พฤศจิกายน”

ตัวอย่าง

“สัปดาห์ที่ 9 สัปดาห์สุดท้ายของปี 2021 ฉันทึใจมากจะได้หยุดยาวจริง ๆ สักทีมีการจัดค่ายลูกเสือของ**นักเรียนป.4 – ป.6** สนุกมาก”

จากตัวอย่าง “**นักเรียนป.4 – ป.6**” เป็นการใช้เครื่องหมายยัติภังค์ในความหมายว่า “ถึง” เพื่อแสดงจำนวนระดับชั้นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย แต่นักศึกษาใช้เครื่องหมายยัติภังค์โดยการเว้นวรรคทั้งหน้าและหลังเครื่องหมายจึงไม่ถูกต้อง ควรแก้ไขใหม่เป็น “**นักเรียนป.4-ป.6**”

1.6 การใช้คำที่มีเสียงคล้ายกัน

คำในภาษาไทยหลายคำที่มีเสียงคล้ายกัน จนบางครั้งทำให้ผู้ใช้ภาษาเกิดความสับสน (พรทิพย์ พุกผาสุข, 2555) จากการวิเคราะห์พบการใช้คำที่มีเสียงคล้ายกันในสมุดอนุทินความเป็นครูของนักศึกษาเพียงคำเดียว คือ ใช้คำว่า “กริยา” แทนคำว่า “กิริยา” มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 4

ตัวอย่าง

“สัปดาห์นี้เด็กนักเรียนในห้องเริ่มฟังเรามากขึ้น เริ่มเคารพ และแสดงกริยากับเราในทางที่ดีขึ้น”

จากตัวอย่าง พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (2556) ได้ให้ความหมายของคำว่า “กริยา” ว่า หมายถึง คำที่แสดงอาการของนามหรือสรรพนาม เป็นคำที่ยืมมาจากภาษาสันสกฤต และได้ให้ความหมายของคำว่า “กิริยา” ว่า หมายถึง การกระทำ; อาการที่แสดงออกมทางกาย, มารยาท เช่น กิริยานอบน้อม กิริยาทรมาน เป็นคำที่

ยืมมาจากภาษาบาลี แม้ทั้ง 2 คำจะมีเสียงที่คล้ายกันมาก แต่ก็มี ความหมายที่แตกต่างกัน ในบริบทนี้กล่าวถึงพฤติกรรมของนักเรียนที่เริ่มดีขึ้นทั้งการเชื่อฟังและให้ความเคารพผู้สอน ดังนั้น จึงควรใช้คำว่า “กิริยา” เพื่อให้สื่อความหมายสอดคล้องกับบริบท

2. ด้านการใช้ประโยค สามารถจำแนกได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

2.1 การใช้ประโยคพุ่มเฟื่อย

ประโยคพุ่มเฟื่อยทำให้เกิดอุปสรรคในการสื่อสาร เพราะทำให้ผู้รับสารต้องเสียเวลาฟังหรืออ่านนานเกินจำเป็น ประโยคพุ่มเฟื่อยอาจเกิดจากการใช้คำหรือกลุ่มคำซ้ำ ๆ กัน (พรทิพย์ พุกผาสุข, 2555)

ประโยคพุ่มเฟื่อยในที่นี้เกิดจากการใช้คำว่า “ซึ่ง” ซ้ำ ๆ กันโดยไม่จำเป็น ทำให้เกิดความพุ่มเฟื่อย เป็นคำที่ใช้แทนคำนามหรือคำสรรพนามที่อยู่ข้างหน้า และใช้เชื่อมระหว่างประโยคหลักและประโยคย่อย คำว่า “ซึ่ง” จะอยู่หน้าประโยคย่อยเพื่อขยายคำนามหรือคำสรรพนามที่อยู่ข้างหน้า แต่ในที่นี้กลับไม่ได้ทำหน้าที่แทนเพื่อขยายคำนามหรือคำสรรพนามข้างหน้า พบการใช้ประโยคพุ่มเฟื่อยในสมุดอนุทินความเป็นครูของนักศึกษาจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 29

ตัวอย่าง

“...โลกโซเซียลนี้มันส่งข่าวเร็วก็ส่งข่าวแบบผิด ๆ ไปว่า ครูติดบ้าง ครูทำให้นักเรียนติดบ้าง ซึ่งไม่มีความจริงอยู่ในนั้นเลย ทำให้พวกเราต้องมานั่งตอบปัญหากับผู้ปกครอง ทำให้เรารู้สึกแบบทำไมครูต้องมาแบกคำด่าคำว่า ซึ่งแค่สอนมันก็เหนื่อยแล้ว”

จากตัวอย่าง คำว่า “ซึ่ง” ในคำแรกไม่ได้ทำหน้าที่แทนเพื่อขยายคำนาม “นักเรียน” ที่อยู่ข้างหน้า และคำว่า “ซึ่ง” ในคำที่สองก็ไม่ได้ทำหน้าที่แทนเพื่อขยายคำนาม “คำด่าคำว่า” ที่อยู่ข้างหน้า ดังนั้น การใช้คำนี้เข้ามาเชื่อมประโยคจึงเป็นการใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้อง ควรตัดออกเพื่อให้ประโยคกระชับ

2.2 การใช้สำนวนภาษาต่างประเทศ

จากการวิเคราะห์พบการใช้ประโยคที่เป็นสำนวนภาษาต่างประเทศในสมุดอนุทินความเป็นครูของนักศึกษาจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 14

ตัวอย่าง

“ส่วนการสอนม.1 ในสัปดาห์นี้เป็นการขึ้นเรื่อง โคลงโลกนิติ เพียงในส่วนของ บทนำเรื่องเท่านั้น”

จากตัวอย่าง “เป็นการขึ้นเรื่อง, ในส่วนของ” เป็นสำนวนภาษาต่างประเทศ ควรแก้ไขใหม่เป็น “ส่วนการสอนม.1 ในสัปดาห์นี้ได้สอนเรื่อง โคลงโลกนิติ เฉพาะบทนำเรื่องเท่านั้น”

ตัวอย่าง

“ดีใจสุด ๆ ! วันนี้ 8 พ.ย. 64 โรงเรียนเปิดและเด็กก็**มาพร้อมกัน**น้ำฝน”

จากตัวอย่าง “มาพร้อมกัน” เป็นสำนวนภาษาต่างประเทศ ควรแก้ไขใหม่เป็น “ดีใจสุด ๆ ! วันนี้ 8 พ.ย. 64 เป็นวันที่โรงเรียนเปิดเทอมและฝนก็ตกด้วย เด็ก ๆ จึงมาโรงเรียนขณะที่ฝนตก”

ตารางที่ 1 สรุปประเภทและจำนวนของข้อผิดพลาดที่พบจากการเขียนสมุดอนุทินความเป็นครูของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

ประเภท	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ		
1.1 การใช้คำบุพบทผิด	21	75
1.2 การใช้คำอาการนามที่ไม่จำเป็น	18	64
1.3 การใช้คำสันธานผิด	15	54
1.4 การสะกดคำทับศัพท์ผิด	15	54
1.5 การใช้เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาไทยผิด	13	46
1.6 การใช้คำที่มีเสียงคล้ายกัน	1	4
2. ข้อผิดพลาดด้านการใช้ประโยค		
2.1 การใช้ประโยคฟุ่มเฟือย	8	29
2.2 การใช้สำนวนภาษาต่างประเทศ	4	14

สรุปผลการวิจัยและการอภิปรายผลการวิจัย

บทความวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนสมุดอนุทินความเป็นครูของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู โดยเก็บข้อมูลจากสมุดอนุทินความเป็นครูของนักศึกษาชั้นปีที่ 5 สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 28 เล่ม ผู้วิจัยจะประยุกต์ใช้หลักเกณฑ์ของ โชชิตา มณีใส (2558) พรทิพย์ พุกผาสุข (2555) และสนั่น ปัทมะทิน (2535) ในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของการเขียนสมุดอนุทินความเป็นครูของนักศึกษา

ผลการศึกษาพบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย 2 ด้าน คือ ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ และข้อผิดพลาดด้านการใช้ประโยค 1. ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ ได้แก่ 1) การใช้คำบุพบทผิด (75%) 2) การใช้คำอาการนามที่ไม่จำเป็น (64%) 3) การใช้คำสันธานผิด (54%) 4) การสะกดคำทับศัพท์ผิด (54%) 5) การใช้เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาไทยผิด (46%) 6) การใช้คำที่มีเสียงคล้ายกัน (4%) 2. ข้อผิดพลาด ด้านการใช้ประโยค ได้แก่ 1) การใช้ประโยคพุ่มเฟือย (29%) 2) การใช้สำนวนภาษาต่างประเทศ (14%)

จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนสมุดอนุทินความเป็นครูของนักศึกษาพบว่า ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำที่พบมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ 1. การใช้คำบุพบทผิด 2. การใช้คำอาการนามที่ไม่จำเป็น 3. การใช้คำสันธานผิด มักจะเป็นข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยที่เกี่ยวข้องกับความรู้ทางหลักไวยากรณ์ของภาษาไทยในระดับคำ แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาอาจจะยังไม่เข้าใจชนิดและหน้าที่ของคำในภาษาไทย ส่งผลให้เลือกใช้คำหรือเรียบเรียงคำในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาได้ไม่ถูกต้องตรงตามหลักไวยากรณ์ สอดคล้องกับความคิดเห็นของ ประเมิน เชียงเถียร (2546) ที่ได้กล่าวถึงสาเหตุของการเขียนหนังสือผิด ไว้ว่า สาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้ผู้ใช้ภาษาเขียนหนังสือผิด เนื่องจากผู้ใช้ภาษาไม่ทราบหลักเกณฑ์การเขียนของคำ นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงสาเหตุอื่น ๆ ไว้ ดังนี้ เกิดจากไม่ทราบความหมายของคำ เกิดจากออกเสียงผิด เกิดจากการใช้แนวเทียบผิด และเกิดจากความสับสนในการใช้คำพ้องเสียง

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้พบข้อสังเกตที่น่าสนใจจากการศึกษาผลของการวิจัยที่ผ่านมา เช่น บทความวิจัยของ รณยุทธ์ เอื้อไตรรัตน์ และนันทพร ศรจิตติ (2562) ที่ศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” วันชัย แก้วหนูนวน และภัทร์ธีรา ฉลองเดช (2561) ได้ศึกษาเรื่อง “ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทย : กรณีศึกษาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์” และทัศนีย์ ทานตวนิช (2558) ได้ศึกษาเรื่อง “ข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตสาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา” ที่พบข้อผิดพลาดที่เหมือนกันในงานเขียนของนักศึกษาทางด้านการใช้คำที่พบมากที่สุด คือ การสะกดคำ แต่ในผลของการวิจัยครั้งนี้กลับพบการใช้คำบุพบทผิดมากที่สุด สันนิษฐานได้ว่า นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูส่วนใหญ่ที่เขียนสมุดอนุทินความเป็นครูน่าจะมีพื้นฐานความรู้ทางด้านการสะกดคำภาษาไทยเป็นอย่างดี ประกอบกับเป็นนักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาการสอนภาษาไทยจึงอาจจะมีมารอบคอบและระวังเรื่องการสะกดคำภาษาไทยเป็นพิเศษ แต่อาจจะมีพื้นฐานความรู้ทางด้านหลักไวยากรณ์ที่มากนัก

องค์ความรู้จากการวิจัย

จากการวิจัยครั้งนี้ ได้องค์ความรู้ ดังนี้

ผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูมีข้อผิดพลาดของการเขียนภาษาไทยในสมุดอนูทินความเป็นครู 2 ด้าน คือ 1. ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ โดยพบการใช้คำบุพบทผิดมากที่สุด (75%) รองลงมา คือ การใช้คำอาการนามที่ไม่จำเป็น (64%) การใช้คำสันธานผิด (54%) การสะกดคำทับศัพท์ผิด (54%) การใช้เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาไทยผิด (46%) การใช้คำที่มีเสียงคล้ายกัน (4%) ตามลำดับ 2. ข้อผิดพลาดด้านการใช้ประโยค โดยพบการใช้ประโยคฟุ่มเฟือยมากที่สุด (29%) รองลงมา คือ การใช้สำนวนภาษาต่างประเทศ (14%) เห็นได้ว่า นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูมีข้อผิดพลาดของการเขียนภาษาไทยในสมุดอนูทินความเป็นครูด้านการใช้คำมากที่สุด ซึ่งส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับเรื่องชนิดและหน้าที่ของคำ เนื่องจากนักศึกษาอาจจะยังไม่เข้าใจชนิดและหน้าที่ของคำในภาษาไทย ส่งผลให้เลือกใช้คำหรือเรียบเรียงคำในการถ่ายทอดความรู้สึกลึกซึ้งออกมาได้ไม่ถูกต้องตรงตามหลักไวยากรณ์ ดังนั้น การมีความรู้เรื่องชนิดและหน้าที่ของคำ จึงเป็นเรื่องสำคัญเบื้องต้นในการติดต่อสื่อสาร เพราะหากขาดความรู้เรื่องชนิดและหน้าที่ของคำ อาจส่งผลให้การสื่อความหมายผิดเพี้ยนไปจากสารที่ต้องการสื่อสารได้

ข้อเสนอแนะการวิจัย

ข้อเสนอแนะสำหรับการปฏิบัติ คือ ฝ่ายฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูหรือสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยาควรจัดหลักสูตรอบรมทางวิชาการ เพื่อเติมเต็มความรู้ทางภาษาไทยในด้านหลักภาษาให้แก่ นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู เพื่อให้ นักศึกษามีความรู้และมีความมั่นใจในการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้องในการประกอบวิชาชีพครู ส่วนข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป คือ 1. ควรวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในสมุดอนูทินความเป็นครูของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูทุกสาขาวิชา เพื่อจะได้นำปัญหาในการเขียนภาษาไทย เพื่อการสื่อสารไปจัดหลักสูตรอบรมทางวิชาการให้แก่ นักศึกษา 2. ควรวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในงานเขียนประเภทอื่นของนักศึกษา

รายการอ้างอิง

จันจิรา จิตตะวิริยะพงษ์. (2546). *อิทธิพลภาษาต่างประเทศในภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: ก๊อบบี้ แอนด์ พรินท์.

- โซษิตา มณีใส. (2558). *การใช้ภาษาไทยเพื่อประสิทธิผล* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ทัศนีย์ ทานตวงนิช. (2558). ข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตสาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา. *วารสารวิชาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 23(43), 1-29.
- ธิดา โมสิกรัตน์. (2560). การเขียนบันทึกส่วนตัวและบันทึกความรู้. ใน *วสันต์ รัตโนภา* (บ.ก.), *เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร หน่วยที่ 8-15*. (น. 11-20). นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- นพดล จันทรเพ็ญ. (2557). *หลักการใช้ภาษาไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: เจเนซิส มีเดียคอม.
- ประเมิน เชียงเถียร. (2546). *หลักการอ่านและการเขียนคำไทย*. พระนครศรีอยุธยา: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- พรทิพย์ พุกผาสุข. (2555). ปัญหาด้านการใช้คำ. ใน *ปรียา หิรัญประดิษฐ์* (บ.ก.), *เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร หน่วยที่ 1-7* (น. 237-240). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- “_____”. (2555). ปัญหาด้านการใช้ประโยค. ใน *ปรียา หิรัญประดิษฐ์* (บ.ก.), *เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร หน่วยที่ 1-7* (น. 243-250). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- รณยุทธ์ เอื้อไตรรัตน์ และนันทพร ศรีจิตติ. (2562). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. *วารสารพิษเนศวร์สาร*, 15(1), 87-100.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- วันชัย แก้วหนูนวล และภัทร์ธีรา ฉลองเดช. (2561). ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทย : กรณีศึกษาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์. *วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 5(2), 1-11.
- สนั่น ปัทมะทิน. (2535). *ภาษาไทยที่สื่อมวลชนอาจใช้พลาด* (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- อุปกิตศิลปสาร, พระยา. (2548). *หลักภาษาไทย: อักษรวิธี วลีวิภาค วากยสัมพันธ์ ฉันทลักษณ์* (พิมพ์ครั้งที่ 13). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.